

És possible que Neil Gaiman no sàpiga llegir en català, però això encara no és segur
ARXIU

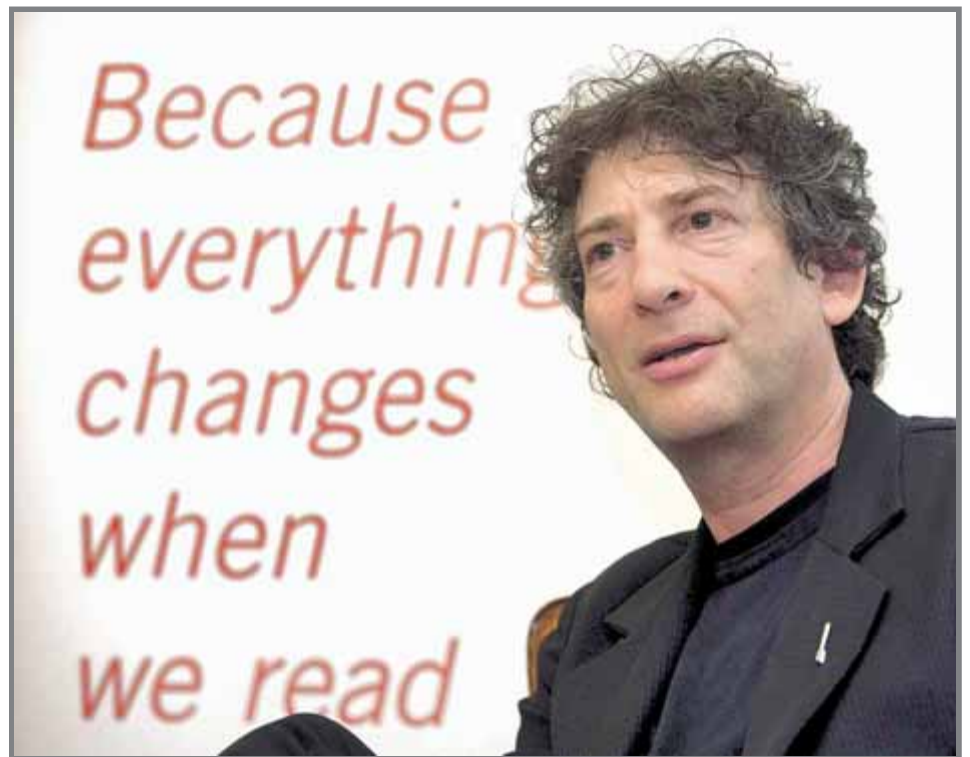
T
Truco a l'editorial Planeta i li dic a la noia que m'agafa el telèfon que he deixat un magnífic comentari al blog de Neil Gaiman i que amb qui haig de parlar per negociar la meva futura carrera d'escriptor

El curs (2)

Segueixo endavant amb el curs *Com ser un bon escriptor*. Tinc ganes d'escriure un *best-seller* i poder defraudar Hisenda amb una xarxa d'empreses pantalla a les illes Caiman. Ara amb els 600 euros menys IRPF no m'arriba per muntar una *joint venture* fraudulenta. He renunciat a la primera lliçó *Pensar com un escriptor*. Costa i m'estimo més deixar-ho per més endavant, encara que això representi aprendre a fer integrals abans de saber sumar. Lliçó número 2: *Escriure en un blog d'escriptor*. M'ho miro del dret i del revés i se'm plantegen molts, molts interrogants. Aquests tutorials d'Internet tenen moltes llacunes. Què vol dir escriure en un blog d'escriptor? Potser agafar el blog d'un escriptor i fer-hi comentaris?

En localitzo un de bo: *Saramago opinions*. Començar amb un premi Nobel no em farà cap mal. El material està ordenat en rigorós ordre alfabètic. El primer, "*A las palabras hay que arrancarles la piel*." Ara m'ha fotut. No sé si m'haig de dedicar a la literatura o a la cunicultura. Em ve al cap la imatge d'una àvia de les de camp agafant un conill i arrencant-li la pell del cap a les potes i no m'acaba de fer el pes, tret, és clar, que em vulgui dedicar a la literatura *gore*, aleshores sí que seria una imatge molt potent.

Busco la zona de comentaris i escric. "Arrencar la pell a les paraules és despullar-les i les paraules despullades només poden servir per escriure literatura eròtica." Em meravello a mi mateix de la po-

tència visual d'aquesta frase. Me la miro, somric amb satisfacció i premo l'intro com si enviés un míssil aire-terra contra en Kremlin en plena Guerra Freda.

El comentari apareix al blog. Espero. I espero, i espero. De fet espero una setmana fins que començo a investigar i descobreixo que el senyor Saramago es va morir el juny del 2010. Ara no m'estranja gens que no respongués el meu magnífic comentari.

Localitzo el blog de Neil Gaiman, un conegut autor britànic de ciència-ficció. Verifico que sigui viu i com que tampoc no cal malgastar creativitat, copio la frase, l'enganxo a la secció de comentaris i espero. Espero dues setmanes i un amic em fa notar que potser aquest bon senyor no parla català. Ja podria ser. De-

mano ajuda al traductor de Google i em surt: "*Boot skin words is stripped them naked and words can only serve to write erotica*." La veig estranya, però si ho diu el Google deu ser així.

L'enganxo i espero que el senyor Gaiman em respongui i em digui que ja sóc tot un escriptor. Decideixo esperar un mes i com que no rebo cap resposta dedueixo que potser no cal esperar resposta, que només escrivint ja n'hi ha prou. Truco a l'editorial Planeta i li dic a la noia que m'agafa el telèfon que he deixat un magnífic comentari al blog de Neil Gaiman i que amb qui haig de parlar per negociar la meva futura carrera d'escriptor.

M'espero uns segons i m'arriba un senyal tallat. Pip, pip, pip, pip. *

MOTACIONS MÀRIUS SERRA

Xenismes

Un xenisme és un nom estranger difícil de traduir perquè designa una realitat cultural idiosincràtica. L'etimologia és clara, del grec *xénos* (estranger), un terme lamentablement molt conegut per culpa de la xenofòbia. Xenismes clàssics serien *iglú* o *harakiri*. La llengua catalana no hauria desenvolupat mai cap paraula per designar les construccions gelades dels pobles inuit o el suïcidi ritual dels samurais (un altre xenisme nipó, com *kamikaze* i *karaoke*). D'altres són més evanescents, com la *saudade* portu-

guesa, tan propera a la *morriña* gallega però tampoc tan distant del nostre *enyor*. Alguns diccionaris no es poden estar d'afegir exemples a la definició de *xenisme*. El *DGLC*, després de definir el terme com "Nom estranger que designa una realitat d'una altra cultura i que és difícil de traduir amb precisió", en posa tres entre parèntesis: *ikastola*, *geisha* i *condottiero*. El *DRAE*, en canvi, ho defineix com "*Extranjerismo que conserva su grafía original*" i hi posa *chalet*. Cada cop fem servir més xenismes. Mengem *falafel*, cuinem amb *wok*

i parlem dels *paparazzi* (plural de *Paparazzo* amb què Fellini va batejar un fotògraf que sortia a *La dolce vita*). Alguns xenismes ens arriben amb plurals irregulars, com els *lieder operístics* (plural de *lied*) o els *talibans* (fals plural assimilat, perquè en realitat el singular era *talib* i *taliban* ja n'era el plural). Una possibilitat interessant és imaginar futurs xenismes. Segons com, el terme *hispanitat* que alguns maldaran per fer circular demà serà aviat un xenisme tan allunyat de la nostra realitat cultural com l'Hispasat. A anys llum. *